Sygn. akt I C 1595/15

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSR Joanna Kończyk

Protokolant: Agata Jasiul-Markowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 marca 2016 r. w S. sprawy

z powództwa B. B. (B.)

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda B. B. kwotę 13.922,69 zł (trzynaście tysięcy dziewięćset dwadzieścia dwa złote 69/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 13.02.2015 r. do dnia 31.12.2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda B. B. kwotę 3814,00 zł (trzy tysiące osiemset czternaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę 561,05 zł (pięćset sześćdziesiąt jeden złotych 05/100) tytułem nieuiszczonych wydatków na wynagrodzenie biegłego.

Sygn. akt I C 1595/15

UZASADNIENIE

Powód B. B., reprezentowany przez radcę prawnego, wniósł o zasądzenie na jego rzecz nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 13.929,09 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty i zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 21.11.2013r. pojazd marki P. (...) nr rej. (...) będący własnością B. B. uczestniczył w kolizji drogowej, której sprawca był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Pozwany sporządził kalkulację naprawy, wg której koszty naprawy przedmiotowego pojazdu wynoszą 8.870,72 zł. Następnie pozwany wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w takiej kwocie, a następnie uzupełnionej o kwotę 1.148,71 zł, tj. łącznie 10.019,43 zł. Pozwany ponadto zwrócił powodowi koszt holowania uszkodzonego pojazdu w kwocie 3.394,80 zł oraz wynajem pojazdu zastępczego w kwocie 1.722,00 zł. Poszkodowany analizując kalkulację naprawy stwierdził, że odszkodowanie zostało zaniżone poprzez zaniżenie stawek za roboczogodzinę oraz ceny części zamiennych. Z wykonanej na zlecenie poszkodowanego kalkulacji naprawy wynikało, że odszkodowanie powinno wynieść kwotę 23.948,52 zł. Powód wezwał pozwanego do zapłaty różnicy między należnym, a wypłaconym

odszkodowaniem, w wysokości 13.292,09 zł. W odpowiedzi pozwana zaproponowała ugodowe zakończenie sporu przez zapłatę dodatkowo kwoty 3.980,57 zł, które nie zostało zaakceptowane przez powoda.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 8 kwietnia 2015 r., sygn. I Nc 845/15, referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Słupsku orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Wyżej wymieniony nakaz zapłaty zaskarżył sprzeciwem w całości ***pozwany Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W.,*** reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 17,00 zł tytułem zwrotu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Pozwany zażądał, aby sąd zobowiązał powoda do przedłożenia dokumentów dotyczących przedmiotowego pojazdu, w tym umowy nabycia pojazdu i dokumentów odprawy celnej. Pozwany wskazał, że kwestionuje wysokość szkody, obejmującą koszty naprawy uszkodzonego pojazdu w kwocie przewyższającej kwotę wypłaconego odszkodowania. Podniósł, że powód nie popiera swojego stanowiska co do kosztów naprawy pojazdu żadnym dokumentem, tj. fakturą lub rachunkiem obrazującym rzeczywiście poniesione koszty naprawy. Powód domagając się rozliczenia szkody przy zastosowaniu najdroższych części zamiennych, a także najwyższych stawek roboczogodzin nie wykazał, że zamontowane zostały części oryginalne, czyli nie wykazał, iż w związku z naprawą poniósł koszty ich zakupu. Z tego tytułu nieuzasadnionym jest przyznanie odszkodowania uwzględniającego ceny części oryginalnych, jak również kosztów robocizny warsztatu dokonującego naprawy w wysokości należnej warsztatowi określonej kategorii. Również, gdy we wcześniejszych uszkodzeniach pojazd nie został naprawiony zgodnie z technologią producenta, w szczególności gdy zamontowane części nie były nowe i oryginalne, brak jest podstaw do żądania wypłaty odszkodowania w kwocie im odpowiadającej.

Powód w odpowiedzi na sprzeciw pozwanego wskazał, że cztery elementy z kalkulacji pozwanego zaliczono do części kategorii P, które nie podlegały badaniom niezależnych od ich producenta, którym dystrybutorzy nie nadali statusu „polecanych" i nie powinny być, jako nieoryginalne, stosowane do naprawy uszkodzonego pojazdu. Nadto części w postaci reflektorów do uszkodzonego pojazdu nie występują w postaci zamienników, dostępne są tylko oryginalne. Stawka robocizny zastosowana przez powoda odpowiada normalnym stawkom przyjmowanym za naprawę luksusowych samochodów sportowych, jakim jest P.. Nadto pozwany nie kwestionował na żadnym etapie postępowania likwidacyjnego faktu zamontowania w pojeździe przed powstaniem szkody części oryginalnych, jak również tego, że nie był on wcześniej naprawiany. Według strony powodowej całkowicie niezrozumiałym jest żądanie przedłożenia dokumentacji związanej z rejestracją samochodu. Pojazd nie był zarejestrowany w Polsce, tylko w Wielkiej Brytanii, a przepisy rejestrowania pojazdów przystosowanych w ruchu lewostronnym weszły w życie dopiero w maju 2015 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 listopada 2013 r. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uległ uszkodzeniu pojazd marki P. (...) o nr rejestracyjnym (...) stanowiący własność B. B.. Sprawca kolizji miał zawartą umowę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej z Towarzystwem (...) Spółką Akcyjną w W..

przyznane

W dniu 22.11.2013 r. nastąpiło zgłoszenie szkody u ubezpieczyciela pojazdu marki P. (...) o nr rejestracyjnym (...).

dowód: zgłoszenie z dnia 22.11.2013 r. -akta szkody,

Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. przedstawiło B. B. informację z dnia 25.11.2013 r. o wysokości szkody częściowej w pojeździe, która wynosiła 8.870,72 zł brutto. Sporządzono kalkulację naprawy w której określono koszty naprawy uszkodzonego samochodu B. B. na kwotę 7.211,97 zł netto.

dowód: informacja z dnia 25.11.2013 r. k. 8, kalkulacja naprawy k.9-12

W dniu 18 grudnia 2013 r. Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. przyznało B. B. odszkodowanie w kwocie 7.722,01 zł.

przyznane, a nadto: decyzja z dnia 18.12.2013 r. w aktach szkody

Decyzją z dnia 24 stycznia 2014 r. Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna przyznało B. B. kwotę 1.148,71 zł tytułem dopłaty do odszkodowania za szkodę zaistniałą w dniu 21 listopada 2013 r.

przyznane, a nadto ***:*** decyzja z dnia 24.01.2014 r. k. 13 i w aktach szkody

W dniu 19 lutego 2014 r. Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. przyznało B. B. odszkodowanie w kwocie 5.116,80 zł brutto tytułem kosztów holowania oraz wynajmu pojazdu zastępczego.

przyznane, a nadto decyzja z dnia 19.02.2010 r. k. 14

Z tytułu kosztów naprawy powypadkowej Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. przyznało B. B. odszkodowanie w łącznej kwocie 10.019,43 zł

przyznane

W dniu 4 marca 2014 na zlecenie B. B. została sporządzona prywatna kalkulacja naprawy według której koszt naprawy jego samochodu wyniósł 23.948,52 zł brutto.

dowód: kalkulacja naprawy z dnia 04.03.2014 r. k. 15--19

Pismem z dnia 28 marca 2014 r. Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. poinformowała B. B., iż celem uznania dodatkowych roszczeń za szkodę w pojeździe należy przedłożyć faktury za jego naprawę.

dowód: pismo z dnia 28.03.2014 r. k. 20

Pismem z dnia 11 marca 2014 r. pełnomocnik B. B. wezwał Towarzystwo (...) Spółkę Akcyjną w W. do zapłaty kwoty 13.929,09 zł.

dowód: pismo z dnia 11.03.2014 r. k. 21

Pismem z dnia 4 września 2014 r. Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. zwróciło się do B. B. z propozycją zawarcia ugody i wypłaty mu przez ubezpieczyciela odszkodowania łącznie na kwotę 14.000,00 zł. Możliwość zawarcia ugody ubezpieczyciel podtrzymał w piśmie z dnia 12 grudnia 2014 r. do którego załączył raport optymalizacji części do kalkulacji.

dowód: pismo z dnia 04.09.2014 r. k. 22, pismo z dnia 12.12.2014 r. k. 23 wraz z optymalizacją części do kalkulacji k.24-33

W e-mailu wysłanym w dniu 8 grudnia 2014 r. do Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. zostało zaprezentowane stanowisko B. B. w którym domagał się uwzględnienia przez Ubezpieczyciela ceny reflektorów w kwocie 3.539,21 zł, a w przypadku nie uwzględnienia jego stanowiska zapowiedział wystąpienie na drogę sądową.

dowód: e-mail z dnia 08.12.2014 r. akta szkody

Koszt naprawy samochodu marki P. (...) o nr rejestracyjnym (...) i przywrócenia go do stanu sprzed kolizji w dniu 21 listopada 2013 r. wyniósł 24.420,78 zł brutto według cen z chwili szkody, przy przyjęciu średniej stawki za jedną roboczogodzinę stosowaną w zakładach branży motoryzacyjnej regionu (...) w roku 2013 w wysokości 80 zł netto dla prac mechaniczno-blacharskich i pomocniczych oraz 90 zł netto dla prac lakierniczych oraz przy użyciu oryginalnych części zamiennych w cenach obowiązujących w oficjalnej sieci dystrybucyjnej marki pojazdu w okresie powstania szkody.

Z informacji zawartych w bazie danych systemu (...) wynika, że dla P. (...) we wskazanym przez ubezpieczyciela zakresie uszkodzeń, w klasie (...) występowały zamienne części w postaci reflektorów. Nie mogły jednak być brane pod uwagę ze względu na to, iż w przedmiotowym samochodzie występowały reflektory konstrukcyjne przystosowane do ruchu lewostronnego, a zamienniki występowały jedynie dla ruchu prawostronnego.

Do naprawy mogła być użyta jedynie oryginalna część zamienna w klasie jakości O dotycząca drążka kierowniczego oferowanego do sprzedaży przez niezależną sieć handlową, w cenie niższej niż u producenta marki pojazdu, która umożliwiała zredukowanie koszt naprawy pojazdu do poziomu 23.942,12 zł.

dowód: opinia biegłego I. S. k.73-83

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady wobec poszkodowanego i powoda za skutki kolizji z dnia 21 listopada 2013 r., ani jej podstaw, co znajduje odzwierciedlenie w przyznaniu B. B. sumy pieniężnej tytułem odszkodowania za koszty naprawy powypadkowej. Pozwany nie kwestionował również w toku procesu samej zasadności dokonania naprawy samochodu poszkodowanego. Spór dotyczył natomiast wysokości uzasadnionych kosztów naprawy-wyboru części oryginalnych lub ich tańszych zamienników oraz wysokości kosztów robocizny.

Odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego znajduje podstawę w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2003 r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) oraz normach art. 415 kc, 436 § 2 kc, art. 822 kc oraz art. 509 kc. Przy czym przepis art. 19 przywołanej ustawy o ubezpieczeniach, analogicznie do treści art. 822 § 4 kc przyznaje poszkodowanemu roszczenie bezpośrednio od ubezpieczyciela odpowiadającego z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy.

Stosownie do treści art. 361 § 1 kc zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, a naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Na gruncie orzecznictwa i doktryny prawa cywilnego przeważa stanowisko, iż pod pojęciem szkody należy rozumieć różnicę między stanem majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby gdyby nie wystąpiło to zdarzenie. W odniesieniu do szkody komunikacyjnej jest to w praktyce różnica pomiędzy wartością, jaką pojazd przedstawiał w chwili wypadku, a jego wartością po wypadku. Zgodnie z normą art. 363 § 1 kc naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jeśli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia cen istniejących w innej chwili.

Przepis art. 824^1 § 1 kc stanowi, iż suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody, o ile nie umówiono się inaczej.

Uwzględniając przytoczone wyżej przepisy stwierdzić należy, iż szkoda powstaje w chwili wypadku komunikacyjnego i podlega naprawieniu na podstawie art. 436 § 2 kc oraz według przesłanek określonych w art. 363 § 2 kc. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy, czy też w ogóle zamierza ją naprawić. Odszkodowanie ma bowiem wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Dla istnienia obowiązku wypłaty odszkodowania nie ma znaczenia,

czy pojazd został naprawiony i jakich części użyto do naprawy. Poszkodowany nie ma bowiem obowiązku dokonać naprawy, a nawet jeśli jej dokona może ona nie doprowadzić pojazdu do takiego stanu, w jakim był on przed szkodą. Uszczerbek majątkowy polega bowiem na utracie wartości pojazdu wskutek zaistnienia szkody a co za tym idzie wartości kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody, a nie na wydatkowaniu przez poszkodowanego środków na naprawę pojazdu, gdyż naprawa ta może, ale nie musi, doprowadzić pojazd do stanu sprzed szkody.

Sąd orzekając w niniejszej sprawie podziela stanowisko wyrażone w orzecznictwie, według którego roszczenie należne od Towarzystwa (...) w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana, wysokość świadczeń należy określić na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia. Naprawa pojazdu przed uzyskaniem świadczeń i jej faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na powyższy sposób ustalenia ich wysokości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1998 r. , sygn. I CR 151/88, Lex nr 8894).

W tym stanie rzeczy konieczne jest stwierdzenie, iż wysokość odszkodowania ustalonego zgodnie z treścią art. 363 § 2 kc w zw. z art. 361 § 2 kc ma odpowiadać kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku. Wysokość tak określonego odszkodowania powinna być ustalona według cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy, tj. na podstawie metody kosztorysowej i objąć niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2011, sygn. III CZP 68/2001, OSNC 2002, nr 6 poz. 74, z dnia 13 czerwca 2003 r., sygn. III CZP 32/2003, OSNC 2004, nr 4, poz. 51).

Wobec powyższego Sąd uznał za zasadne stanowisko strony powodowej, która zakwestionowała dokonanie przez pozwanego przyjęcie dla ustalenia wysokości odszkodowania nieoryginalnych cen części zamiennych. Pozwany już na etapie postępowania likwidacyjnego mógł ustalić, w oparciu o dokonaną czynność oględzin, czy w samochodzie powoda zamontowane były części nieoryginalne i takiego stanu rzeczy nie stwierdził. Podkreślić należy, iż stanowisko judykatury, przywołane wyżej, znalazło ostatnio w pełni potwierdzenie w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., w której Sąd Najwyższy stwierdził, iż „zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi. (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, niepubl.).

Na pozwanym ciąży obowiązek przywrócenia uszkodzonej rzeczy do stanu poprzedniego, to jest przywrócenie samochodu do stanu używalności w tym zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Osiągnięcie tego stanu nie może się odbyć przy użyciu jakichkolwiek metod i części, ale jedynie takich, które zagwarantują przywrócenie samochodu do stanu sprzed kolizji. Ponieważ wysokość szkody określana jest metodą szacunkową, na potrzeby sporządzania kosztorysu można wykorzystać dane dotyczące wyłącznie takich części, o których już na etapie szacowania wysokości szkody wiadomo, iż spełniają parametry techniczne umożliwiające wykorzystanie ich do naprawy. Jedynie zastosowanie części oryginalnych odpowiadających wymaganiom producenta pojazdu daje gwarancje zachowania względów bezpieczeństwa kierującego i innych uczestników ruchu drogowego. Do samochodu B. B. nie mogły być zastosowanie inne części niż oryginalne, ponieważ nie można było użyć zamienników, gdyż takie nie występują.

Sąd nie podzielił również stanowiska strony pozwanej, że dla ustalenia wysokości odszkodowania należnego powodowi należy przyjąć niższe stawki roboczogodziny niż średnie stawki występujące na rynku lokalnym. Jeśli bowiem dla oceny wysokości szkody nie jest istotne, czy w ogóle dokonano naprawy pojazdu, to ustalając szacunkową wysokość kosztów naprawy uszkodzeń, poprzez przyjęcie przeciętnej rynkowej ceny, Sąd musi opierać się na cenach usług występujących w miejscu orzekania. Zatem podstawą kosztorysowego ustalenia kosztów naprawy powinny być ceny

robocizny o przeciętnej wysokości przy przeciętnym poziomie jakości oferowanej usługi. Nie można wymagać od osób poszkodowanych wypadkami komunikacyjnymi, by dokonywały napraw w warsztatach oferujących niższy od średniego standardu poziom usług.

Biegły w wydanej przez siebie opinii ustalił koszt przywrócenia pojazdu B. B. do stanu sprzed szkody na kwotę 24.420,78 zł. Według biegłego w przypadku zastosowania drążka kierowniczego w klasie jakości O w cenie 286,60 zł proponowanej przez (...) koszt naprawy mógł zostać obniżony do wartości 23.942,12 brutto.

Pozwany zgłosił wnioski dowodowe na okoliczność ustalenia stanu powoda przed szkodą w szczególności, czy samochód był wcześniej naprawiany, czy montowano w nim części oryginalne. Sąd oddalił te wnioski dowodowe z uwagi na to, że w toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel jako profesjonalista miał możliwość zarówno zbadania stanu pojazdu, jak i ustalenia, czy wszystkie zamontowane części w samochodzie były częściami oryginalnymi. W ocenie Sądu na pozwanym ciążył ciężar wykazania, że samochód był naprawiany przed szkodą i zamontowane w nim części były częściami nieoryginalnymi. Nadto wniosek o przeprowadzenie dowodu z dokumentacji odprawy celnej i zobowiązanie Prezydenta Miasta S. do przedłożenia dokumentacji dotyczącej przedmiotowego pojazdu był bezprzedmiotowy, gdyż samochód nie był zarejestrowany na terenie Polski.

Wobec powyższego Sąd ustalił, że wysokość szkody poniesionej przez poszkodowanego w wyniku kolizji z dnia 21 listopada 2013 r. rozumianej jako równowartość kosztów potrzebnych na zakup części i materiałów oraz wykonanie naprawy wynosi 23.942,12 złotych brutto. W kwocie tej przyjęto uszkodzenia w zakresie wskazanym przez Ubezpieczyciela, zastosowanie stawek za jedną roboczogodzinę w wysokości 80 zł netto dla prac mechaniczno-blacharskich i pomocniczych oraz 90 zł netto dla prac lakierniczych, uznając je jako najbardziej zbliżone do stawek uśrednionych ustalonych spośród tych, które stosowane były w zakładach branży motoryzacyjnej naszego regionu w okresie powstania szkody. Uwzględniono do wyliczenia ceny za części oryginalne w cenach obowiązujących w oficjalnej sieci dystrybucyjnej producenta auta w listopadzie 2013 r., w tym ceny reflektory w wersji dla ruchu lewostronnego. Kwota ta obejmuje niezbędne i konieczne koszty przywrócenia pojazdu marki P. (...) o nr rejestracyjnym (...) do stanu sprzed kolizji i wyrównuje uszczerbek w majątku poszkodowanego właściciela pojazdu. Sąd dokonał ustaleń faktycznych opierając się na opinii wydanej przez biegłego I. S. (k. 73-83). Sąd oparł się na opinii biegłego, bowiem została ona sporządzona rzetelnie i dokładnie, w oparciu o wiedzę i wieloletnie doświadczenie zawodowe biegłego.

W świetle powyższych rozważań Sąd uwzględnił powództwo co do kwoty 13.922,69 zł. (23.942,12 zł -10.019,43 zł). W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

Orzekając o żądaniu odsetek Sąd uznał, że pozwany mógł wypłacić odszkodowanie w ustawowym terminie 30 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, nie zaistniały bowiem przesłanki określone w art. 14 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, które skutkowałyby wydłużeniem terminu do wypłaty odszkodowania. Zgłoszenie szkody nastąpiło w dniu 22.11.2013 r., a zatem po upływie 30 dni na wypłacenie odszkodowania, powodowi należały się odsetki od zasądzonej kwoty od dnia 22.12.2013 r. Powód natomiast wystąpił z żądaniem zapłaty odsetek od dnia wniesienia pozwu (13.02.2015) i tak też Sąd zasądził odsetki uwzględniając żądanie strony powodowej (art. 481 §1 kc).

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 100 kpc i art. 108 §1 kpc, przy ustaleniu, że powód uległ tylko co do nieznacznej części swojego żądania zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.814,00 zł. Powód poniósł koszty procesu na które złożyły się –opłata od pozwu 697 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.400 zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – Dz.U.2013 poz. 490 t.j.) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804), opłata skarbowa za pełnomocnictwo-17 zł, uiszczona przez powoda zaliczka na wynagrodzenie biegłego w wysokości 700 zł.

Przy uwzględnieniu wyniku procesu Sąd nakazał również ściągnięcie od pozwanego kwoty 561,05 zł stanowiącej część wynagrodzenia za sporządzenie przez biegłego opinii w sprawie, a które to wydatki zostały tymczasowo pokryte ze

Skarbu Państwa (art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych/ t.j. Dz.U.2014.1025 ze zm.).